

1. І сталося, що коли Аполлос перебував у Коринті, то Павло, перейшовши горішні країни, прибув до Ефесу, і деяких учнів знайшов,
2. та й спитав їх: Чи ви Духа Святого одержали, як увірували? А вони відказали йому: Та ми навіть не чули, чи є Дух Святий!
3. І він запитав: Тож у що ви христились? Вони ж відказали: В Іванове хрищення.
4. І промовив Павло: Таж Іван христив хрищенням на покаяння, говорячи людям, щоб вірили в Того, Хто прийде по ньому, цебто в Ісуса.
5. Як почули ж оце, то христились вони в Ім'я Господа Ісуса.
6. А коли Павло руки на них поклав, то зійшов на них Дух Святий, і різними мовами стали вони промовляти та пророкувати!
7. А всіх їх було чоловіка з дванадцять.
8. А до синагоги ввійшовши, промовляв він відважно, три місяці про Боже Царство навчаючи та переконуючи.
9. А коли опиралися дехто й не вірували, і дорогу Господню лихословили перед народом, то він їх покинув і виділив учнів, і щодня проповідував у школі одного Тирана.
10. Це ж два роки продовжувалось, так що всі, хто замешкував в Азії, юдеї та геллени, слухали слово про Господа.

11. І Бог чуда чинив надзвичайні руками Павловими,

12. так що навіть хустки й пояси з його тіла приносили хворим, і хвороби їх кидали, і духи лукаві виходили з них.

13. Дехто ж із мандрівних ворожбитів юдейських зачали закликати Ім'я Господа Ісуса над тими, хто мав злих духів, проказуючи: Заклинаємо вас Ісусом, Якого Павло проповідує!

14. Це ж робили якісь сім синів юдейського первосвященика Skevi.

15. Відповів же злий дух і сказав їм: Я знаю Ісуса, і знаю Павла, а ви хто такі?

16. І скочив на них чоловік, що в ньому злий дух був, і, перемігши обох, подужав їх так, що втекли вони з дому нагі та поранені.

17. І це стало відоме юдеям та гелленам, усім, що в Ефесі замешкують, і острах напав на всіх їх, і славилось Ім'я Господа Ісуса.

18. І багато-хто з тих, що ввірували, приходили, визнаваючи та відкриваючи вчинки свої.

19. І багато-хто з тих, що займалися чарами, позносили книги свої та й перед усіма попалили. І злічили ціну їх, і вийшло на срібло п'ятдесят тисяч драхм.

20. Так могуте росло та зміцнялося Божее Слово!

21. А як сповнилось це, Павло в Дусі задумав перейти Македонію та Ахаю, та й удатись у Єрусалим, говорячи: Як побуду я там, то треба мені й Рим побачити.

22. Тож він послав у Македонію двох із тих, що служили йому, Тимофія й Ераста, а сам позостався якийсь час ув Азії.

23. І розрух чималий був стався там часу того за Господню дорогу.

24. Бо один золотар, Дмитро на ім'я, що робив срібляні Артемідині храмки, та ремісникам заробіток чималий давав,

25. згромадив він їх і ще інших подібних робітників, та й промовив: Ви знаєте, мужі, що з цього ремесла заробіток ми маємо.

26. І ви бачите й чуєте, що не тільки в Ефесі, але мало не в усій Азії цей Павло збаламутив і відвернув багатенно народу, говорячи, ніби то не боги, що руками пороблені.

27. І не тільки оце нам загрожує, що прийде зайняття в упадок, а й храм богині великої Артеміді в ніщо зарахується, і буде зруйнована й велич тієї, що шанує її ціла Азія та цілий світ.

28. Почувши ж оце, вони переповнились гнівом, та й стали кричати, говорячи: Артеміда ефеська велика!

29. І місто наповнилось заколотом. І кинулися однодушно до видовища, схопивши Павлових супутників Гая та Аристарха, македонян.

30. Як Павло ж хотів у народ увійти, то учні його не пустили.

31. Також дехто з азійських начальників, що були йому приятелі, послали до нього й просили, щоб він не вдававсь на видовище.

32. І кожен що інше кричав, бо збори бурхливі були, і багатенно з них навіть не знали, чого ради зібралися.

33. А з народу взяли Олександра, бо юдеї його висували. І Олександр дав знака рукою, і хотів виправдатися перед народом.

34. А коли розпізнали, що юдеянин він, то злилися всі в один голос, і годин зо дві гукали: Артеміда ефеська велика!

35. А як писар міський заспокоїв народ, то промовив: Мужі ефеські, яка ж то людина не знає, що місто Ефес то храмовий доглядач Артеміди великої й її образу, упалого з неба?

36. Коли ж цьому перечити не можна, то потрібно вам бути спокійними, і не робити необачно нічого.

37. А ви ж привели цих людей, що ані святокрадці, ані вашої богині не зневажили.

38. Отож, як Дмитро та його ремісники мають справу на кого, то суди є на ринку й проконсули, один одного хай позивають.

39. А коли чогось іншого допоминаєтеся, то те вирішиться на законнім зібранні.

40. Бо ось є небезпека, що нас за сьогоднішній розрух оскаржити можуть, і немає жадної причини, якою могли б виправдати це зборище.

41. (19-40) І, промовивши це, розпустив він громаду.